

תת"ע 4182/02/19 - אגבאריה מוחמד נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 4182-02-19 מדינת ישראל נ' אגבאריה מוחמד
תיק חיצוני: 14212100243

מספר בקשה: 2

אגבאריה מוחמד ע"י ב"כ עו"ד אגבירה פימד
מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש
נגד
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 4.3.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 11.2.19 כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע בתקופה העולה על שנה (מיום 21.6.17) בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה, ונהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה פקע מעל שנתיים (מיום 11.10.07), עבירות מיום 13.1.19.

הזמנה לדין נמסרה לו עם מסירת הדו"ח, ושיבת הקראה נקבעה ליום 4.3.19, אך המבקש לא התייצב לדין, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 12 חודשים.

בבקשה מיום 4.8.19 טען הנאשם, באמצעות בא כוחו, כי עקב נסיבות אישיות ומשפחתיות לא היה מרוכז ושכח את הדיון, ואלמלא שכח היה מעביר את הטיפול בתיק לידי בא כוחו; וכי הוא פנה לבא כוחו להסדרת חובותיו בהוצל"פ והתחיל תהליך אשר יביא לחידוש הרישיון, אך קיום הפסילה עלול לסכן תהליך זה; וכי לא ידע על גזר הדין עד שנתפס כשהוא מסיע את בתו בחזרה מבית החולים.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי המבקש זומן כדין והזמנה לדין נמסרה בשטח עם הדו"ח והוא חתם על אישור המסירה; וכי בשפיטתו בהיעדרו לא נגרם לו עיוות דין; וכי הבקשה לא נתמכה בתצהיר ו/או במסמכים.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

בפתח הדברים יאמר, כי המבקש לא טרח לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בעניינו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. ראה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד 793(6), ורע"פ 2474/18 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל [26.7.18].

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

בעניינו, אין מחלוקת כי המבקש קיבל הזמנה לדיון; אלא שנטען כי עקב נסיבות אישיות שכח את הדיון.

מעבר לכך שטענות אלה נטענו בעלמא, מבלי שנתמכו בתצהיר או במסמכים כלשהם; הרי שככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות (רעפ 8427/14 סאלם); ועל פי הפסיקה, שכחה, או טעות, או בלבול בנוגע למועד הדיון אינם עילה לביטול פסק דין.

וראו רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3), 279, 280-281 (1985):

"משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרו וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט, עומס נוסף שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח, יישא בתוצאות שכחתו ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו".

ורע"פ 5146/09 יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.07.2009) -

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש כי התבלבל במועד הדיון כדי להוות טעם המצדיק את אי ההתייצבות (ראו, רע"פ 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279 (1985))."

וראו גם רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.06.2015).

בנסיבות אלה המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו, וודאי לא בסיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק הדין.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג). כאמור ברעפ 8427/17 מ"י נ' סאלם, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

בענייננו, לא נגרם למבקש עיוות דין בכך שהורשע שלא בנוכחותו מאחר ובטיעוניו לא הציג טענת הגנה אשר יש בה כדי להביא לזיכוי; ולמעשה, מן הבקשה עולה כי המבקש אינו חולק על הכרעת הדין, אלא שנטען כי עונש הפסילה עלול לפגוע בתהליך שהחל המבקש לחידוש הרישיון.

יתרה מכך, העונש שהושת על המבקש סביר ואינו חורג ממדיניות הענישה לנוהגים כשרישיונם פקע משך שנים רבות (למעלה מעשור); ולנוכח נסיבות העבירה, תקופת הפקיעה, עברו התעבורתי של המבקש והעבירות שבוצעו במהלך תקופת הפקיעה, כעולה מטיעוני המאשימה לעונש (פקיעת רישיון נהיגה משנת 2007-למעלה מ-11 שנים, בצירוף עבירה נלווית של פקיעת רישיון רכב, ועבר תעבורתי הכולל 35 הרשעות קודמות מתוכן 5 הרשעות מתקופת הפקיעה), אין בעונש שהוטל כדי להקים חשש לעיוות דין.

אין גם לקבל טענה לקיומו של עיוות דין מבחינה זו שהמבקש החל תהליך לחידוש הרישיון והסדרת חובות בהוצל"פ, טענה שנטענה בעלמא ללא כל אסמכתאות, וממילא לא מדובר בהסרת המחדל אשר בנסיבות מתאימות מצדיק התחשבות לקולא.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אב תשע"ט, 18 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

